

padnou dohodu soudu oznámili. Tím rovněž nijak dotčeni ve svých právech nejsou, neboť nemusí tomu vyhověti, a když se to přiznává, protože se to samo sebou rozumí, nemůže to tvořiti důvod stížnosti, jaký z toho **S t á t n í p o z e m k o v ý ú ř a d** vyvozuje, když ve stížnosti praví, že s jeho strany k dohodě nemůže dojít, neboť pak, jak už řečeno, rozhodne beze všeho soud, při čemž ovšem nebude mu závadou míra požadavků navrhuující strany, které se **S t á t n í p o z e m k o v ý ú ř a d** obává, máje požadavky církevních úřadů za přepiaté, neboť pro soud nebude rozhodna míra žádosti, nýbrž míra oprávněného nároku, kterou vyšetří. Tyto vývody tedy sem vůbec nepatřily. Prvý soud patrně výzvu tuto (o dohodu) pojal do usnesení svého proto, že finanční prokuratura ve svém návrhu sdělila, že se **S t á t n í m p o z e m k o v ý m ú ř a d e m** zahájila jednání o dohodu a má k tomu potřebí delší lhůty. V celku žádným bodem výzvy nemůže žádný z účastníků ve svých právech býti dotčen, protože soud nepřipojil **ž á d n é s a n k c e**, z neuposlechnutí tedy žádná újma žádnému nehrozí, nemohou-li ale práva strany býti dotčena, není dle §u 9 nesp. řízení také důvodu k stížnosti. Dotčen může býti účastník teprv, když se rozhoduje už přímo ve věci samé a dotýká se to tedy jeho práv, anebo sice jde jen o opatření řízení upravující (§ 2 čís. 5 nesp. pat.), ale z nařízeného úkonu hrozí mu přece újma na př. když by soud nařídil odhad nemovitosti, jehož útraty účastník musil by nésti, on však má za to, že odhad je zbytečným a pod. Takového případu však zde také není.

S t á t n í p o z e m k o v ý ú ř a d ve své stížnosti jak ve vývodech, tak v návrhu překročuje meze usnesení prvního soudce, předbihaje rozhodnutí soudu ve věci samé, neboť to, co v návrhu stížnosti žádá, by zrušením napadeného usnesení rekursního soudu soudu prvnímu nařízeno bylo, vyžádati si od příslušných úřadů výpočet patronátních břemen, dáti tato břemena znalci odhadnouti, kapitalisovati a příslušnou kvotu kapitálu na převzaté pozemky vypadající od přejímací ceny odpočísti a zbytek novému návrhu podrobiti, je vlastně návrh, který by musil učiněn býti napřed u prvního soudce a teprve, kdyby tento o něm rozhodl, mohla by věc přijíti pořadem stolic až k nejvyššímu soudu. Vždyť o nic takového se v napadených usneseních nižších stolic nejedná, nýbrž tam soud žádá od účastníků čistě jen v y j á d ř e n í o u d a n ý c h b o d e c h, ale o ničem nerozhoduje.

Čís. 5823.

Firma není právnickou osobou.

Jde-li o týž zápis při různých firmách, jest podati opověď odděleně, třebaš majitel byl týž.

(Rozh. ze dne 9. března 1926, R I 161/26.)

Josef J. opověděl jediným podáním zápis prokury Josefa J-a mladšího při svých firmách Josef J. Ch., mechanická tkalcovna, a Josef J., elektrárna v Ch. **R e j s t ř í k o v ý s o u d** vrátil žádost opovídateli s tím, by opověď pro každou z firem v opovědi uvedených byla po-

dána zvláště. Rozkladu do usnesení toho rejstříkový soud nevyhověl a předložil spisy ku rozhodnutí o současně do téhož usnesení podané stížnosti rekursnímu soudu, poněvadž každá z uvedených firem jest sama o sobě právníkou osobou zvláště v obchodním rejstříku zapsanou, při které také všechny zápisy zvláště vykonávati se musí pokud jako samostatné firmy vedeny a zapsány jsou, pročez také opovědi pro každou firmu nutno zvláště podávati a kolkovati, i když jde o souhlasný zápis při obou firmách a majitelem obou firem jest táž fyzická osoba, kteréž nic nebrání, by oba předměty obchodování nesloučila v jednu firmu, pak-li si chce zjednodušiti svou povinnost opovídati firmy. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poukázav k jeho důvodům.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze sice přisvědčiti právnímu názoru nižších soudů, že firma jest právníkou osobou, neboť firma není než jménem, pod kterým kupec provozuje obchody a jímž podpisuje (čl. 15 obch. zák.). Jako každé jméno jest i firma pouhým prostředkem k označování a rozeznávání určitého právního podmětu, nikoli však právním podmětem samým. Než jádrem sporu jest jen otázka, zda možno jedinou opovědi ohlásiti změny nebo jinaké skutečnosti týkající se dvou různých podniků, vedených pod samostatnými a přirozeně i zvláště protokolovanými firmami, i když majitelem jich jest táž osoba. Dle §u 276 jedn. ř. (srov. k tomu § 26 min. nař. ze dne 9. března 1863 čís. 27 ř. zák.) jest založiti pro každou v obchodním rejstříku zapsanou firmu zvláštní spisy, v nichž jest ukládati všecka podání, týkající se též firmy. Při tom nečiní jedn. řád výjimky ani pro případ, že by mělo více firem téhož majitele. Z tohoto předpisu plyne zřejmě, že nelze do spisů jedné firmy zakládati opovědi vztahující se k jiné firmě, z čehož zase důsledně vychází, že jde-li o týž zápis při různých firmách, nutno podati opověď pro každou firmu odděleně. Zákon sám nemá v tomto směru žádných předpisů. Jestliže se tedy rejstříkový soud přidržel ustanovení jednacního řádu a vrátil jedinou opověď vztahující se ke dvěma firmám za účelem její oddělení, nelze tvrditi, že postupoval zřejmě proti zákonu. Stěžovatel také neprávem vytýká, že rejstříkový soud opověď zamítl, neboť opověď byla k uvedenému již účelu jen vrácena. Rejstříkový soud nemohl také na základě této opovědi povoliti zápis jen při jedné z obou firem, poněvadž mu scházel návrh, při které z nich před podáním nové opovědi má býti zápis dříve proveden. Dovolací rekurs není tudíž v §u 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 5824.

Pozemková reforma.

Stačí, byla-li dána výpověď ze zabraného majetku dne 15. září do 15. března příštího roku.

(Rozh. ze dne 9. března 1926, R I 194/26.)